

in moške, da se skupno oglašite v tej važnej stvari in svoje mnenje izrazite s prošnjami. Najbolje pa bi bilo, ko bi kdo to mnenje vodil, post. kak deželni g. poslanec in ko bi se vse to v Gradei skujalo, moralo bi se po gg. državnih poslancih prenesti na Dunaj, kjer nam je še zadnje upanje do pravice. Vse naj prešinja: velika škoda, ki se s tem godi kmetijstvu, potem pa kmetu priboriti onih pravic, ki jih uživajo vsi drugi stanovi!

Kmet iz Pohorja.

Cerkvene zadeve.

† Martin Kolenko,

župnik v pokoju v Št. Martinu pri Vurbergu.

(Svojemu blagemu dobrotniku priobčil Fr. Muršič.)

Kakò bi zabil to gomilo,
Kjer blago tvoje spi srce,
Ki mi brezmejno vdano bilo,
Ves čas do zadnjega je dne.
Gregorčič.

Neizprosna smrt je zopet terjala novo žrtev izmed že tako pičlega števila duhovnikov naše lepe lavantinske skofije. Od bistré Save, kjer je pograbila življenje vnetemu župniku J. Kuneju, podala se je ta vedno potujoča bela žena v prijazne Slovenske gorice. Kakor da bi ji krasna in mična dolinica pri Sv. Martinu blizu Vurberga najbolj ugajala, zavihiti tu svojo britko koso nad blagim, za vse dobro in lepo vnetim, pobožnim duhovnikom. Martin Kolenko mu je bilo ime, doma od Sv. Marjete niže Ptujja.

Akoravno sem prepričan, da bo spretnejše pero opisalo podrobno vzgledno življenje in neumorno, požrtvovalno delovanje pokojnikovo v blagor vernemu ljudstvu, vendar si ne morem kaj, da ne bi tudi jaz svojemu največjemu dobrotniku tukaj poklonil nekoliko vrstic za spomin in v znamenje iskrene hvaležnosti.

Že kot šibek solarček poznal sem prerano umrlega gospoda. Bili so nekaj let v svoji domači fari moj katehet. Še zdaj se jih živo spominjam, kako ljubeznjivo so ravnali z nami učenci, kako lepo nam razlagali svete resnice iz katekizma, kako milo a vendar resno so nas svarili in opominjali pred vsakim slabim delom. Kako otroško-veseli so bili videči, da jih radi ubogamo, nasprotno pa so bili silno žalostni, če so videli, da jim je kdo nevboglživ. Ne gre mi iz spomina oni zlati čas, ko so nas pripravljali k prvemu sv. obhajilu. Nekako tako so govorili malo pred sv. spovedjo: »Predragi moji otročiči, vi ne veste, kako vas rad imam; radi tega pa bi neskončno rad želel, da bi vas enkrat angeljci srečno pripeljali k ljubemu Jezusu v nebesa. Da pa boste to dosegli, glejte, morate vsako sv. spoved vredno opravljati, kakor tudi sv. obhajilo vredno prejemati. Posebno pa se morate vredno pripraviti na prvo sv. obhajilo. Oj, primite svoje ljube stariše za roke ter jim recite: Ljubi oče, draga mamka, odpustite mi vse, če sem Vas kdaj užalil, odsihdob hočem biti vedno priden in uboglživ otrok«. Kot zlato svetinjo hranim še zdaj njihovo podobico v spomin prvega sv. obhajila.

Pridnim učencem so večkrat delili krasne podobice, večje slike, pa tudi molitvene knjižice, seveda tudi drugih svojih solarčkov niso pozabili ter so jih razveselili s kakim majhnim darilom. Pa smo jih tudi kaj radi imeli, skoro bolj, kakor svoje ljube stariše. Ko so odhajali iz šole, obsula in obkolila jih je cela vrsta učencev, kakor mravlje medeno hruško, ter smo jih tako spremili na dom. Posebno prijazni, dobri in ljubeznjivi

so bili nam ministrantom. Večkrat so nas vabili v svojo sobico, tu se lepo pogovarjali z nami ter nas obdarili z raznimi darili. Tako so si pridobili ljubezen, spoštovanje in udanost otročjih src.

Tudi odrasčenim bili so pokojni Kolenko pravi učitelj, vodnik in prijatelj. Goreče so učili svoje vernike v spovednici in na prižnici, varno jih vodili po poti skozi življenje prijazno in poučljivo. Najdalje pa so se mudili ob postelji bolnikov. Po cele ure so bili pri bolniku, tolažili ga ter pripravljali za večnost s čudovito ljubeznijo in gorečnostjo. Tega sem se sam očitno prepričal, kadar sem šel kot ministrantek z njimi na spoved. Večkrat sva prišla še le opoldan domú, šla pa sva že zjutraj po sv. meši.

Nesrečo ubogih, nesrečnih in trpečih ljudij čutili so sami najbolje. Velikodušno so pomagali vsakemu, ki jih je česa poprosil, vse, vse bi radi dali revnim in nesrečnim, samo da bi jim polajšali reve in nadloge. Zato pa jih je tudi verno ljudstvo ljubilo in spoštovalo, kakor malo koga. Kaj živo še se jih spominjajo vrli Marjetčani, akoravno je že dolgo od tega, kar so tamkaj službovali. Večkrat me je vprašala kakšna pobožna ženska, ali pridni kmet Šmarjetski: »Ti gotovo veš, kako se kaj godi Torinovemu gospodu (tako so jih zvali po domačem imenu), o da bi le še enkrat prišli k nam za kaplana ali pa tudi za župnika!« (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Razglas.

Ces. kralj. državno vojno ministerstvo razpisuje po razglasu oddelka 3, štv. 253 z dne 8. februarija 1893 v letošnjem letu

sejmove za dopolnitev vojaških konj,

v štajarski vojvodini na teh-le krajih:

- dne 4. aprila v Radgoni, na živinskem sejmišču;
- » 5. » v Ljutomeru, na velikem trgu;
- » 6. » v Ormoži, na velikem trgu;
- » 7. » v Mariboru, na malem vojaškem vadnišču;
- » 8. » v Feldbachu, na velikem trgu;
- » 13. » Fürstenfeldu, pred pivovarno.

Na vseh le-teh krajih prične se sejem ob 9. uri dopoldne.

Kupijo se konjski in topničarski konji, za topničarske podčastnike jezdni konji ter topničarski vprežni konji.

Konji za konjike in topničarski jezdni konji morajo meriti vsaj 158cm, topničarski vprežni pa vsaj 161cm visokosti.

Konji pod dopolnjenim 4. letom in nad dopolnjenim 7. letom se ne kupijo. Srednja cena se stavi 250 gld. konjskim in podčastniškim konjem ter 350 gld. topničarskim vprežnim konjem.

Za konjske in topničarske podčastniške jezdnje konje, ki so posebno izvrstni za jezdenje, pritegne se k tej ceni še 30% doklade (enako 75 gld.)

V Gradei, v marciju meseci 1893.

Za c. kr. društvo za dež. konjerejo na Štajarskem.

Predsednik: Karl v. l. Haupt. Tajnik: Rih. baron Dennenberg.

Pridelovanje detelje.

Rastline, katere rabimo za krmo, imajo v svoji mladosti največ redilnih snovi. Kolikor starejše pa postajajo, toliko bolj zgubljajo beljakovino, ali pa postane

